

באור פניך

בס"ד
עלון שבועי

692

שנה ט"ו

האור שלך!

דברי תורה וחיזוק לע"נ יקירינו הצדיקים, הסבים ר' עזרי טראבלסי, ר' פריגיה בוכריס זצ"ל

חג השבועות

מתוך הספר אוצרותינו: בשיחת מוסר שמסר ביום חג השבועות מרן ראש הישיבה הגאון רבי מאיר מאוזן זצוק"ל (הובא בספר "קובץ מאמרים" ח"ב עמ' נ"ט), אמר את הרעיון הבא על פי ספר "בינה לעתים":
שלשה דברים נחוצים לחייו של אדם, ובלעדיהם קשה לו להתקיים. והם: דירה, מזון ושינה. כשנתבונן נראה, שהשינה צריכה לאדם יותר מכולם. בלי דירה יכול אדם להיות נע ונד בארץ (כמו הומלסים הלנים ברחוב), בלי מאכל ומשתה קשה מאד להתקיים, ובכל זאת יכולים להיות (חוקרים מצאו כי יכול אדם להתקיים עם שתיה בלבד ללא אכילה עד 70 יום, ובלא שתיה כלל עד כעשרה ימים), אך צורך השינה לאדם הוא חיוני יותר מכולם, כדברי חז"ל (נדרים דף ט"ו ע"א) האומר שבועה שלא אישן שלשה ימים - מלקין אותו (לפי שנשבע לשקר) וישן מיד, שאי אפשר לאדם שלא לישון שלשה ימים.
וכבר היה מעשה (הובא בספר "לדרוש אלקים" להגאון רבי אברהם חמוי זצ"ל) בלסטים אחד שנתפס למלכות, וכל כמה שניסו להלקותו ולייסרו להודות על פשעיו ופשעי חבריו, לא יכלו לו, עצמיו מטילי ברזל וגידיו נחושה, והוא באחד ומי ישיבנו. אמר להם חכם אחד: "העמידו עליו שומרים שלא יישן שלושה ימים". הושיבוהו בצינוק עם שומרים יומם ולילה, וכשהיה מתחיל להתנמנם היו מכים אותו ולא מניחים לו לישון. האיש החזיק מעמד יומיים ומחצה, עד שביום השלישי אחר הצהריים נשבר ואמר: "מוכן אני לגלות מעשי ומעשי חברי, רק תנו לי לנמנם מעט".
ובכן, רצה הקב"ה לזכות את ישראל, ונתן לנו שלש רגלים: חג המצות, חג השבועות וחג הסוכות. חג המצות זכר ליציאת מצרים, חג השבועות חג מתן תורה, וחג הסוכות זמן שמחתנו וזמן שמחת תורה. ומאחר שקבלת עול התורה איננה מהדברים הקלים, ואדם חייב לוותר על הרבה נוחיות למען התורה, כמו שאמר חז"ל (אבות פ"ו מ"ד) "כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, ובתורה אתה עמל", וגם באופן כללי עם ישראל סבל כמה גלויות נדודים וטלטולים למען קיום מצוות התורה, לכן חידן אותנו הקב"ה להתגבר על שלשת הצרכים החיוניים ביותר למען קיום התורה.

כיצד? בחג הסוכות יוצא אדם מדירתו הקבועה, ויושב ואוכל ושותה וישן בדירת עראי (במשך שבועה ימים, תזכורת לאדם ששנות חייו בעולם הזה שבעים שנה הם רק "דירת עראי" כצל עובר וכחלום יעוף). הרי ששבר את הנטיה למגורים. ואכן, זה החזיק את עם ישראל, שגם בנדודיו הרבים בגלות המרה לא נשברה רוחו ולא נכפפה קומתו הרוחנית, ובכל מקום שהלך וגלה, התורה גלתה עמו. ובא הדבר בזמן שמחתנו, ללמדנו כי אפשר לשמוח גם בלא קורת גג, כי עיקר השמחה היא במצוות השי"ת, ולא בשעשועי סרק ודירה מרווחת.
לשבור את הרגלי האכילה לומדים מחג הפסח. המעיים שמורגלים כל השנה בלחם חמץ ועוגות וכדומה, משנים לפתע את הרגלם וניזונים ממצות ומוצרים הכשרים לפסח.
ואילו בחג השבועות, חג מתן תורה, מקריבים בשביל התורה את הדבר החשוב והחיוני ביותר לאדם, והוא מנחת השינה שלו. מדירים את עינינו מהשינה במשך לילה שלם ועוסקים בתורה. ללמדך שכנגד עמל התורה לא ירגיש אדם לא רעב ולא צמא ולא עייפות.

**הציבור היקר מתבקש להמשיך ולהתפלל ולבקש רחמים, וכן בפתילות ההיכל ביום השבת.
להרבות בצדקה ומעשים טובים לרפואתו השלימה והמהירה של אבינו היקר אוהב תורה ולומדיה
אמו"ר ר' שלום ווי בן מימה הי"ו אל נא רפא נא לו אמן.**

ו' סיון התשפ"ה

חג השבועות

הפטרה: "ויהי בשלושים שנה"

כניסת החג: 7:21

יציאת החג: 8:25

העלון נערך בס"ד ע"י:

עזרא ורפאל טראבלסי הי"ו

בגלל טיפת מאמץ

מגילת רות מגוללת לפנינו סיפור שלוקחות בו חלק 3 נשים: נעמי, רות, וערפה.
בפרט מתבלטות לעינינו שתי דמויות רות וערפה, צעירות שגדלו בבית עשיר, בית מלכות ממש והיו מוכנות לעזוב את הכל ולבחור בחיי עוני וניכר כי ליבן דבק באורח חיים אציל ונשגב יותר, דרכה של תורה. נעמי ידעה את הקושי לפניו תעמודנה שתי נערות אלו ולכן היא חוזרת ושונה להן: לכנה, שובנה בנותי לבית אמכם.
והם עומדות בתוקף על דעתן לחזור עימה אל עמה ומולדתה ולהיות בנות למלכו של עולם. גבורה שאין למעלה מזה! ובכל זאת לקראת סוף המגילה נעלם שמה של ערפה. מה קרה לערפה בדרך? מדוע נשרה לאחר כה נחישות לחזור עם נעמי? התשובה רמוזה במגילה. נעמי הפצירה כאמור בהן לחזור אבל הפסיקה כשראתה על רות "כי מתאמצת ללכת איתה". בכל ישותה רוצה היא לדבוק לנעמי ואורח חייה.
או הפסיקה להפציר. ובזכות התאמצות עליונה זו זכתה להיות "אם המלכות" ממנה יצא דוד המלך ע"ה. ומה היה חסר לערפה? "טיפת" מאמץ, מאמץ רצוני קטן כדי להגיע לפסגת ההר. ובהעדר רצון זה נפלה לתחתית ההר, ונתחברה לאנשים חוטאים ונהיתה כאחד מהם לאחר פרידתה, עפ"י חז"ל.
דוגמא זו חייבת להראות לנו מה גדולה השפעתה של חברה וסביבה על האדם, בכוחה להעלותו עד לפסגות נעלות, או חלילה להיפך שאולה. הרבה יכולים ללמוד ממגילה צנועה זאת, אולם נתרכז במוסר השכל אחד והוא התחברות לחברה טובה.
נלמד מגורלה של ערפה, שלא ללכת אחרי חברה רעה ונלך בעקבותיה של רות ש"התאמצה", נדבקה לחברה טובה והתעלתה עמה..

מערכת העלון מאחלת לכל קוראיו

חג שבועות שמח!

דוד המלך ע"ה

ימי מה היא? אדעה

מה חדל אני? אמר לו: גזירה

היא מלפני שאין מודיעים קיצו של בשר ודם ומידת ימיו של אדם, אמר לו: בשבת תמות. כבר הגיעה מלכות שלמה בנד, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלוא הנימה. אמר לו דוד: אמות בערב שבת.

אמר לו: "כי טוב יום בחצריך מאלף" כי טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה, מאלף עולות שעתיד שלמה בנד להקריב לפני על גבי המזבח.

בכל יום שבת היה דוד המלך יושב ועוסק בתורה במשך כל היום, ומלאך המוות לא יכול לנגוע בו בשעת לימודו. כאשר הגיעה שעתו, באותו יום שבת היה וגם חג השבועות, עמד מלאך המוות לפניו ולא יכול לו, שלא פסק דוד מלימוד התורה. אמר מלאך המוות: מה אעשה לו? היה שם גן מאחורי הבית, בא מלאך המוות וניער באילנות.

יצא דוד המלך לראות מהו פשר הניעור באילנות ופסק לרגע מלימודו. היה עולה במדרגה לפתע נשברה המדרגה תחתיו ונפל, יצאה נשמתו ומת. היה דוד המלך מוטל בחמה, קרא שלמה בנו לנשרים ופרשו עליו כנפיהם, שלא תרד עליו השמש. (שבת ל', קהלת רבה ה' רות ר' ג')

אמרו חז"ל: דוד נולד בעצרת ונפטר מן העולם בעצרת, כלומר ב - ו' בסיון בחג השבועות, זמן מתן תורתנו. וביום פטירתו אנו נוהגים לקרוא את כל ספר התהלים. וכשם שלידתו וסילוקו מן העולם בתורה היה, כך כל שירתו ותשבחותיו להקב"ה כל ימיו אשר חי עלי אדמות, הכל היה תורה.

חמישה ספרים בספר תהלים כנגד חמשה חומשי תורה. ללמדך שכל שירתו של דוד המלך היא התורה מסיני, וספר תהלים שאמר דוד הוא גילוי הפנים של השירה שיש בתורה זו.

ומהיכן בא לו הכח הזה? מרות סבתו. מה היא צלולה הייתה בעמקי תהום ועלתה לשחקים, אף שירתו של דוד חובקת כל זרועות עולם: מן התהום ועד כסא הכבוד וכל היקום שבאמצע. שאין הנפש יכולה לומר שירה אלא כשהיא מתעלה מן המעמקים ומגיעת עד למרומים.

ומובא בזוהר חדש: שאילו היה דוד חי מאה שנה היה מתקן את העולם ובית המקדש לא היה נחרב והוא היה המשיח. מדוע לא נקבר דוד המלך עם האבות במערת המכפלה? דוד המלך נקבר בירושלים בעיר דוד. בזוהר (חלק א' קס"ח) מובא שדוד המלך קיבל את חייו גם מן האבות הקדושים: חוץ ממה שאדם הראשון נתן לדוד האבות הניחו לו מחייהם כל אחד ואחד, ודוד חי בכל אלו השנים שהניחו לו האבות. ונשאלת השאלה: דוד שהתחבר עם האבות בתחילת מלכותו

הרה"ג מרדכי אמייס הכהן זצ"ל מתנינים

את צעדי הראשונים כתלמיד חכם עשה אצל הגאון ר' יוסף ברבי. אחר כך עבר לישיבתו של רבי משה זקן מאזוז, ומילא את כרסו ש"ס ופסקים. אז החל להתפרסם כתלמיד חכם עצום, כה נעם לו לימוד התורה עד כי יגע בה רוב שעות היום, ורק כשלוש שעות נח. וגם אז דאג לכך שתהיה שנתו ארעית, כדי שהלילה לא יאריך לישון וזמנו היקר ירד לטמיון.

מסופר: שיום אחד ניגש יהודי ובפיו שאלה בדבר כפית יקרה שנערבבה בכלי בשר. לאחר שברר את פרטי השאלה הבין שמולו נצבת בעיה סבוכה של בשר וחלב. מיד פנה אל ארון הספרים ונשתקע בעיון.

כל מניני שחרית נגמרו, ובית הכנסת התרוקן. זולת שניים: בעל השאלה, והרב. בחזרתו אל ביתו לסעוד את ארוחת הצהריים ביקש אביו לדעת היכן בנו מרדכי, משנענע שעדיין לא שב מתפילת שחרית ציווה בדאגה על בנו שילך לחפשו. האח יעקב ידע בדיוק לאן לפנות: לעבר "עליית רבי יצחק חורי" ואכן דמותו של אחיו נתגלתה לו רכונה בים של ספרים.

ר' מרדכי התנער כמתוך חלום: "מעייני אני בשאלת היהודי הזה, יעקב פנה אל האיש שמע את שאלתו ומיד ידע כיצד לפסוק: "במטותא ממך" קח וקנה לך עשר כפיות חדשות, רק הנח לאחי וישוב לביתו. הן בגלל הכפית שלך לא בא אוכל לפיו.

אכן זאת הייתה דרכו של רבי מרדכי, וכך הלכה אישיותו עד כי היה משכמו ומעלה מורם מעם. בשנת תשט"ו נתמנה במקומו של רבי דוד בן בארון לראש הרבנים וראב"ד בתוניסיה עד סוף ימיו, בתקופה זו נשא את עול הציבור באמונה. ר' מרדכי זכה לאריכות ימים. פ"ח היו ימי חייו. ובשנת תשל"ד הלך לבית עולמו. יום פטירתו בחג השבועות.

הבעל שם טוב הקדוש

רבי ישראל בן אליעזר זיע"א

נפטר בחג השבועות התק"כ, התאריך המקובל אצל רבים וכך הוכיח יצחק אלפסי מכתב יד שנכתב סמוך לתאריך הפטירה, שהיה זה ביום ראשון של חג השבועות ו' בסיון לעומת זאת, ישנם הטוענים שפטירתו הייתה ביום ב' של חג השבועות ז' בסיון.

מצוין כי שמו הפרטי של הבעש"ט, ישראל, רומז שתפקידו של הבעש"ט בעולם הזה היה לעורר את כלל עם ישראל כשם שמעוררים אדם על ידי שקוראים בשמו, כך שב הבעש"ט והחיה את כללות עם ישראל וכללות חלקי התורה. זכותו תגן עלינו אמן.

מנהגי ישראל בחג השבועות

החג הקדוש בפתחנו וכל
עדה, מנהגי אבותיה בידיה.
נביא כאן תמצית של
מנהגי עם ישראל
בחג השבועות:

יהודי בבל - כליל החג מתאספים כל בני המשפחות הנכבדות בבתי ראשי המשפחה, ויתר העם מתאספים בבתי הרבנים המפורסמים או בבתי הכנסת ונשארים שם ערים כל הלילה, כמו כליל הושענא רבא.

קוראים המדרש ואדרא רבא, כפי שמוכח ב"ספר קריאי מועד" שגדפס בבגדאד בשנת תר"ע (מהדורה ב' ירושלים תשי"ח) ובמקומות אחרים. כנס זה נקרא בשם "משמרה" כל "משמרה" אינה פחותה ממניין גברים, לשם אמירת קדיש.

מי שמט לו באותה שנה או בשנים קודמות עושה "משמרה" לעילוי נשמת הנפטר.

סדר הקריאה "במשמרה" הוא לפי התורה. כל אחד קורא קטע מתוך הספר "קריאי מועד" מקום בולט תופסת ערנותם של הילדים בלילה זה.

הם אוהבים מאד להתחרות ביניהם, הן על טיב קריאתם והן על מספר הקטעים שיפלו בגורלם.

כמה ילדים משנים את מקומם עשרת מונים, כדי שיעלה בידיהם לקרוא קטעים נוספים.

בבתי החכמים מתכוננים הילדים לשאל שאלות ואף לענות על שאלות שיישאלו. התחרות זו מרבה חכמה.

בקריאת התורה, לפני עליית עשרת הדברות, מפייטים בבית הכנסת את הפיוט "יום יום אודה לאל אשר בחר בנו" סימן: יצחק.

נוהגים להשתטח ביום חג השבועות על קברי הקדושים, כגון יחזקאל הנביא הקבור בכפר כפיל.

עזרא הסופר הקבור ליד העיר בצרה יהושע כהן גדול ושיח יצחק גאון הקבורים בעיר בגדאד חנניה מישאל ועזריה הקבורים בעיר כרכוד ואחרים.

משום כך נקרא חג זה בפיהם בשם "עיד אל זיאר" כלומר חג הביקור.

ויהי רצון שהקב"ה ישלח את

משיחו במהרה ונזכה כולנו

להתאחד ולראות בבנין בית

המקדש אמן ואמן!

יהודי מרוקו - כליל שבועות לומדים תורה כל הלילה כבהושענא רבא, בתפילת שחרית, בעת הוצאת ספר תורה, קוראים את "הכתובה" בין הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל, לרבי ישראל נג'ארא.

היא נאמרת ברוב טעם על ידי השליח ציבור, הנעזר על ידי הקהל, כבמנגינת הכתובה של חתן וכלה.

הטעם לכך, לפי שהתורה נמשלה לדבש וחלב שנאמר: "דבש וחלב תחת לשונך".

אחרי הצהריים אומרים שני מיני אזהרות, "גדולות וקטנות".

הן נקראות כך על פי גודל בתי האזהרות, הכתובות בצורה שירית ובחרוזים. האזהרות הגדולות נכתבו בידי המשורר הגאון רבנו יצחק בן ראובן זצ"ל, בן זמנו של הרי"ף זצ"ל. האזהרות הקטנות של רשב"ג.

קוראים את האזהרות בבית הכנסת, ולפעמים גם בבתי פרטיים, במנגינה יפה.

כל אחד בזה אחר זה קורא את "הבית" המגיע לו לפי התורה ואת השורה האחרונה של כל בית מסיימים ביחד.

אחר האזהרות קוראים מגילת רות. בבתי כנסת רבים נוהגים עד היום לתרגם את מגילת רות פסוק פסוק לשפה המדוברת.

יהודי תימן - אחר תפילת שחרית מוציאים ספר תורה, מניחים אותו על התיבה אומרים את הפיוט "אצולה לפנינו בכסא ערבות" לראב"ע ומסיימים ב"ההללויה זמרי למלכך בת ציון".

אחר ההפטר נהגים לקרוא "אזהרות" לרשב"ג. קריאתו נמכרת למרבה במחיר.

אחר הצהריים קוראים את "מגילת רות" בבית הכנסת. מקרא ותרגום. סדר הקריאה הוא כמו בשבת חול המועד פסח ובסוכות.

נוהגים ללבב לביבות בשבועות. המהדרין שומרים מהקמח הנשאר בפסח ללביבות אלו.

יהודי פרס - קוראים לחג השבועות בשם "מודה גול" (שיבוש "מועד גול", כלומר: חג הפרחים, משום שביום זה מקשטים את השולחנות בפרחים ריחניים)

לסעודת החג מכינים דייסות מתוקות כמו "חלוא כורמא" דייסת תמרים עשויה מסולת, תמרים, שמן וסוכר,

או "חלואב ברנג" דייסת אורז העשויה מאורז טחון, שמן, מים, סוכר, ומיני תבלין.

יהודי תוניסיה - ליל שבועות הוא ליל שמורים. בבתי הכנסת לומדים כל הלילה. רבים נודרים לערוך את הלימוד בבתיהם, לימוד שנמשך כל הלילה, בהשתתפות רבנים ותלמידי חכמים. לילה זה נקרא בפי יהודי תוניס בשם "מביתה" (ליל שימורים) ובו לומדים פרקי משנה, גמרא, זוהר, שרים פזמונים שונים ובייחוד את השיר "בר יוחאי".

המזמינים עורכים סעודת מצוה לכבוד המשתתפים. בסיום הלימוד מתפללים תפילת שחרית ואחר כך ניגשים כל המשתתפים לבית הכנסת לקריאת התורה.

בארוחת בוקר נוהגים לאכול מאכלי חלב, בכמה קהילות אוכלים מצה אחת הנשמרת מימי הפסח.

אחרי ארוחת הצהריים מתאספים בני המשפחה לקריאת מגילת רות והאזהרות של רבי יצחק בן ראובן על תרי"ג מצוות. אחר כך נערכת בבית הכנסת הקריאה לאלה שלא קראו בבית.

בדרך כלל נושאת תפילת מנחה אופי חגיגי והיא מלווה דרשה בענייני היום.

יהודי ג'רבא - לפני עליית עשרת הדברות שרים את הפזמון "יום מעמד סיני" בנעימה מיוחדת. אחר כך אומרים את הקטע "מי האמין לשמוענתו, וזרוע ה' על מי נגלתה". כך עושים גם בעת קריאת "עשרת הדברות" בשבת יתרו ובשבת ואתחנן.

בעת הקריאה עומדים השומעים על רגליהם עלייה זו נמכרת בחג השבועות בדמים יקרים.

נוהגים גם לקרוא ספר "משלי" "אזהרות" ומגילת רות.

יהודי לוב - ביום חג השבועות בבוקר נוהגים להביא עלים קטנטנים של שיח בעל קוצים (רמו לסנה שעליו נתגלה כבוד ה' למשה רבנו ע"ה במדבר) אחרי הצהריים מתאספים בבתי הכנסת ובהרבה בתים פרטיים וקוראים ספר משלי, מגילת רות והאזהרות על תרי"ג המצוות של המשורר רבנו יצחק בר ראובן. הנאספים קוראים לפי התורה בית בית משיר זה, אחרי כל הלימוד הנ"ל מסיימים בקריאת עשרת הדברות בתרגומו של ר' סעדיה גאון.

בכמה מקומות היו באים גם נכבדים ערבים לשמוע את קריאת "עשרת הדברות" הללו והיו מקשיבים בתשומת לב ובידיהם קודש.

לכבוד החג נוהגות האמהות בלוב ובתוניס להכין בשביל ילדיהן כעכים בצורות שונות: סולם, שני לוחות הברית, ועוד. לכל ילד סדרה שלמה שלו, ואומרים שהסולם זכר לעליית משה להר סיני, שני הלוחות זכר לתורה ועוד.

כעכים בצורות כמנהגי יהודי טוניס

מדוע בשעה שיהודי אומר לחברו "שלום עליכם", חברו עונה לו הפוך "עליכם שלום"?
אומרים על כך בהלצה: בשעה שיהודי אומר משהו לחברו, אפילו אם זו רק ברכת שלום, הלה מוכרח לומר מיד הפוך. "שלום עליכם"? לא! איפכא מסתברא: "עליכם שלום!".
פעם אחת ויחידה, העם היהודי שמתאפיין בכך שכל אחד מחזיק בדעה משלו, הצליח להתעלות מעל כל חילוקי הדעות ולהגיע לאחדות אמיתית ושלמה. היה זה בשעה שעם ישראל עמד למרגלות הר סיני והתכוון לקבל את התורה.
את האירוע יוצא הדופן הזה שנדמה שלא שב על עצמו שוב, מתארת התורה במלים: "ויחן שם ישראל נגד ההר" (שמות יט, ב), ומדייקים חז"ל: "ויחן? לשון יחיד, כאיש אחד בלב אחד". כל מאות אלפי היהודים שעמדו שם, חשו לפתע שיש דבר גדול מהויכוחים והרצונות האישיים. התחושה שהם זוכים לעמוד כעת במעמד הגדול ביותר שילוד אשה יכול להיות נוכח בו, לזכות לחזות בהתגלות השכינה על הר סיני, ולקבל מפי ה' תורה ומצוות - גברה על כל ההבדלים ואיחדה את העם, עד שהוא נעשה כאיש אחד ממש.
חג מתן תורה מסמל איפוא את האחדות, ולפי זה נותן מרן ראש הישיבה הגאון רבי מאיר מאזוז זצוק"ל בחומש "בית נאמן" (שמות יט, ב) טעם נפלא למה שכתבו האחרונים שאין ללמוד משניות כליל שבועות. וההסבר כיון שבמשניות מצינו מחלוקות רבות בין התנאים, ובחג המציין אחדות מנעיים להזכיר מחלוקות. ותיבול זאת ברמז: "כאיש אחד" בגימטריא "ספרד", "כאיש אחד בלב" בגימטריא "אשכנז", שכולם כוונתם לשם שמים. (אוצרותינו)

בעל "שער יששכר" כותב: "חג השבועות זמן השפעת פרנסה ובני חיי ומוזני אמרתי כי אז בחג השבועות זמן השפעת פרנסה ובני חיי ומוזני כיון שהעולם נברא בשביל ישראל שנקרא ראשית ובשביל התורה שנקרא ראשית ובעת מתן תורה עמודי שמים ירופפון אם לא יקבלו ישראל את התורה יהפך העולם לתוהו ובוהו על כן מגיע לישראל העולם הזה כדין מציל מזוטו של ים ומשולותיו של נהר שהרי זה שלום" (שער יששכר, מאמר חג הבכורים).

עם סגולה - סגולות לחג השבועות

כתב רבנו האר"י שמי שניעור בלילה זה ועוסק בתורה מתקן בזה את פגם הראיה וע"י זה יכול להשפיע על עצמו שפע רב שנמנע ממנו עד היום בעקבות פגם זה.
כמו"כ ניצול מצער המלאך המשבר עיני האדם בקבר רחמנא ליצלן.
ועוד, כי מי שלא ישן בלילה הזה כלל, אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה ולא יפסיק בשיחה בטלה, מה שצריך לדבר ידבר בלשון הקודש, מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק באותה שנה.
ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בעניין זה.

פיוט "יום מעמד סיני"

(הנהוג לקרוא לפני עליית "עשרת הדברות")

יום מעמד סיני, עת בא ברעיוני, ימלאו מתני, צידים וחלחלה.
צפון וימין חל, ים מערב וזחל, כל ממד דחל, הודך בעת נגלה.
חסין יה שמך מלכי, בפתחך באנוכי, הסו יצורים כי, לא יכלו מלה.
קולך כמו שמעו, שחו ונכנעו, זעו וגם נעו, מטה וגם מעלה.
חי אל קצות גדלך, מי יערוך מולך, כי אין תחלה לך, גם אין לך תכלה.
זאת בחזות לבי, יחיל במו קרבי, אפחד ויבוא בי, רעד ובהלה.
קושר מזמתי, חוקר עלומתי, רוחי ונשמת, תודה לך סלה.

אם יש לכם רעיונות חידושי תורה, פרפראות, הערות, או משהו מיוחד.
שילחו אלינו ונפרסם בעז"ה בעלונים הבאים!!

0545372934 - מערכת, אפשרי גם במייל: beorpaneca@gmail.com

נא לא לקרוא את העלון בזמן התפילה וקריאת התורה!

לרפואה שלימה ולהצלחה

אמור"ר ר' שלום חי בן מימה הי"ו. שושנה בת זוהאר.
משה בן אסתר. רפאל בן שושנה. שלום אורי בן לילך.
ורדה בת דינה. איילה בת מירב. אלעזר שלום בן ורדה.
דניאל בן חיה רבקה. אושר בת לילך. יהונתן מנחם בן הילה.
שחר בן עליזה לואיזה. מרדכי בן דבורה. דוד בן הדס.
אלנה הלן בת יסמין. יסמין בת הלן. אהובה בת אילנה.
מרדכי בן זוהאר. שלמה בן זוהרה. בנימין הרצל בן מרים.
שמואל בן זוהאר. אלמה מיכל בת כרמית. חיים מנשה בן שושנה.
חיים דניאל בן הודיה. בתוך שאר חולי עמ"י.

לזווג הגון ולהצלחה:

חדווה רינה בת שושנה.
אסתר מירב בת שושנה.
רפאל בן שושנה. ישראל בן מימה.
להצלחת
אליה מבורך בן שושנה. רפאל בן שושנה.
אילן בן פלורין. שלום בן אנט חנה.
איילת בת עליזה לואיזה.
דורון סנדרו בן ציפורה. יצחק בן ציונה.
רויטל פנינה בת שושנה.

מרן ר' עובדיה יוסף בן ג'רגיה זצוק"ל. הרב מאיר ניסים בן כמסאנה זצוק"ל. הגה"צ הרב ניסים בן מימון זצוק"ל. סבינו היקר ר' עזיר בן אמימה ז"ל. סבינו היקר ר' פריזה בן אסתר ז"ל. מימה בת בייה ע"ה. זוהר בת כמירה ע"ה. אפרים בן מימה ז"ל. מערבי יעקב בן חנה ז"ל. וורדיה שמחה בת מימה ע"ה. ניסים בן זוהר ז"ל. יוסף בן אסתר ז"ל. גבריאל בן אסתר ז"ל. אליהו בן אסתר ז"ל. שרה ע"ה בת ברכה. יתרו בן זוהר ז"ל. ר' אליהו בן יסמינה ז"ל. עמוס בן פרטונה ז"ל. מרגלית דיאמנטה בת מרים ע"ה. גבריאל ז"ל בן אבון. עליזה לואיזה בת יפה עלג'יה ע"ה. שלום יוסף ז"ל בן רויטל פנינה. ציונה בת סוכבה ע"ה.

העלון מוקדש לע"נ: בן ציון בן רבקה ז"ל. יצחק מאיר בן עביה.

